

In memoriam Dr. Domonkos Imre

/1917.-1995./

Nehéz szembenézni a halál tényével, különösen akkor, ha olyan valakit veszítettünk el, akit szerettünk, tiszteltünk, mindennapi életünk részének éreztünk. Olyan ember volt mindnyájunknak, tanároknak, diákoknak egyaránt. Már nyugdíjasként jött iskolánkba, s élete utolsó 11 évét velünk töltötte, úgy, hogy első perctől otthon érezte és szível-lélekkel berzsenyisnek tekintette magát. Nagyműveltségű, odaadó tanár volt és megszállott művész: tudásának, tehetségének minden színből juttatott nekünk: áldozatkész lelkesedéssel alkotta meg iskolánk aulájának legfőbb disztét, a Berzsenyi-versek szellemét idéző nagy triptichont; örömmel és sosem fáradó, fiatalos energiával foglalkozott tehetséges és művészi pályára készülő diákjaival, s hogy mily sokakat tudott vonzani és lelkesíteni, évről-évre bizonyították a diákok munkáiból rendezett igényes, sokszínű iskolai kiállítások. Csak szépre és jóra fogékony művész-lélekkel, másokban bizni akaró emberséggel és megbocsátó szeretettel tekintett tanítványaira; s ha olykor kollégái egy-egy osztály vagy diákcsoport fegyelmezetlenségére panaszkodtak előtte, szeliden kelt védelmükre: "olyan jó gyerekek!"

Csodálatra méltó ember volt: nem változó frissesség és életerő volt benne, a velünk töltött évek alatt szinte meg sem érintette a múlt idő. Talán az a belső harmónia tette ilyenné, ami egész lényéből, iskolai munkájából, műveiből és magánéletéből egyaránt sugárzott. Egyszerre volt finoman távolságtartó és közvetlen, ugyanakkor minden megnyilvánulásában választékos, nemes és tiszteletet ébresztő. Tartása, gerince volt és következetes becsületessége: elveit, hitét, meggyőződését megtagadta meg soha, semmilyen helyzetben. Szerette a hazáját, a magyar kultúrát és anyanyelvét, s felháborodva fájt neki, ha úgy érezte: nem mindenkinek olyan nagy szentség mindez, mint neki. Váratlan, mindnyájunkat megrázó halálában csak az nyújt vigasztalást: egy hosszú és szép élet után a gyors és szép halált csak a kivételes lelkeknek adja ajándékkul az ég.

Orvosai tanácsára döntött úgy, hogy az idei tanévtől nem tanít tovább. Nem volt könnyű döntés, de tele volt számtalan művészi tervvel. Festő-állványa mellett veszítette el eszméletét, s szeptember negyedikén, az új tanév első napján hunyta le örökre a szemét, mintha a sors nem akarta volna, hogy iskolája, diákjai nélkül kelljen élnie.

Nem tudunk búcsuzni tőle, mert hihetetlen, hogy nincs többé: úgy érezzük, velünk, bennünk marad örökre!

a Berzsenyi Dániel Gimnázium
Zsuzsanna
nevelője...